

Csodatévő János

Boér Tamás

Nem mindennapi dolog történt a mi falunk tájékán, mert biz Jánost megérintette az isten. Legalábbis ő ezt vallja, meg azt, hogy két napja nagy fényesség ölelte át, és mindemellet még melegség is körbejárta a testét. Csabaki Dezső szerint ez az érzés onnan származik, hogy tegnapelőtt János beleesett a tűzbe, oszt lángra kapott a feje. A férfi persze továbbra is hajtogatta, hogy ő az új messiás, és el is határozta, hogy bebizonyítja nekünk miféle csodákra is képes.

Egyik nap megesett, hogy János kint ténfergett a legelőn Jászabó uram lovai között, oszt volt is isteni megnyilvánulás, mikor a gazda kiment behajtani az állatokat. Az egyik ló a földön feküdt, oszt a feje teljesen le volt bicskázva a nyakáról, sőt még néhány méterrel odébb is volt, mint a ló teste. Persze Jászabó uram üvöltve rohant az elhullott állathoz, hátha még életet tud lehelni belé. De az a feje nélkül csak nem akart talpra kecmeregni.

- Te, János! – kiáltott a férfit. – Mi történt a lovammal?
- Leesött a feje.
- Csak úgy?
- Igen.
- De hát nem szokott egy ló feje csak úgy leesni!
- Akkor biztos csoda történt.
- De mond, János, mért vagy te nyakig vérös?
- Rám spriccelődött a ló vére, amikor leesött a feje.

Ez még elég hihetőnek tűnt Jászabó uram számára, mert nem sokon múltott, hogy belenyugodott állatának nem mindennapi végkimenetelébe. De akkor pillantotta meg János kezében azt a nagy fűrészt csupa véresen, a fogak közé beakadt lóhússal.

– A szentségös anyád úristenit, te sarlatán! Hát volt pofád lemetszeni a paripám fejét? Oszt még te vagy a mesziás! – felkapott egy jókora botot a földről és azzal szegődött a menekülő János nyomába. Szegény férfi egész éjjelig futott, de még így se ábrándult ki a csodatevő életmódból.

Megesett, hogy Kalapos Győző hímes hintáját a folyóparton állította le, míg ő maga megfuttatta lovát. Volt ám ámulás meg csodatevés, mikorra visszaért. A hintó valahogy bekecmergett a folyó közepére és a nagy sodrás a feje tetejére állította. Jancsi meg ott téblábolt a közeli rekettyésben.

- Te, János! – mordult rá a gazda. – Hát a hintóm mért van a folyóba’ tótágast állva?
- Bemönt inni, oszt mögbicskázott a kavicsokon.
- De hát a hintók nem mönnek be inni!
- Akkor biztos csoda történt.

– Oszt mondd, János, mért vagy te nyakig vizes mög iszapos?

– Lecsapott a hintó, amikor bemönt inni.

– Azt a betyár mindönödet, te bitang, hát van pofád átalverni efféle eszemöntségökkel! Oszt még te vagy a csodatévő! – Győző lovaglópalcáját magához véve iramodott Jancsi után, oszt napnyugtáig kergette szegény párát. De ez még csak a kisebb baj volt, mert majd három hordó borába került megfizetni a segedelmeket, akik kierőltették a kocsit az iszaposból. Oszt még így is volt jele a csodának. A hintó egyik ajtaja sem volt a helyén, azokat valaki bíz erőszakkal távolította el. Nem volt mit tennie Kalapos uramnak, elment Jánoshoz, hogy némi adomány fejében kikönyöröghesse belőle hintó ajtóinak hollétét.

– János! – zörgetett be az ablakon. – Gyere ki!

– Nem tudok kimönni.

– Mért nem tudsz?

– Mert annyit rávert kend a hátsó felemre a palcájával, hogy lóseggé változtam.

– Akkor csak annyit tögyél közhírré, János, hogy hová tűntek a hintómról az ajtók? Ha elárulod, kapsz egy flaska bort.

– Azok elmöntek a kukoricásba.

– Oszt minek möntek oda?

– Hunnét tudnám én azt? Nem közölték velem.

Aztán csak előmerészkedett a derék Jancsi rejtekéből. Megállt az ablakban és követelőző formációba pakolta önmagát.

– Mögmondtam, amit akart, adja ide a bort!

– Látod, János? – vigyorgott a gazda – Nem is változtál lóseggé.

Ekkor János, hogy bizonyosága jelét adja, egy hatalmasat fingott Kalapos orra alá.

– Az anyádat, te bitang! – üvöltött. – Hát a fejemre eresztöd a seggöd szagát! – majd egy hatalmasat csapott pálcájával a férfi hátsójára. János meg visítva menekült be az ágy alá, oszt onnan egy álló napig elő se merészkedett. No, de ez még mindig nem volt elég a csodákból való kiábrándulásra.

Egyik nap megesett, hogy Börje Jocó üvöltve rohant végig a falun, mert biz az óljából mind egy szálíg eltűntek a malacok. Először Bogda Jencit vádolta meg csoportos disznó-eltulajdonítás vádjával, oszt mikor már Miska a csendőr éppen cipelte volna a tömlöcbe, akkor futott közénk Csüregi Ilonka.

– Gyűjjenek, embörök, az erdőbe! – kiáltott. – Nem mindönnapi dolgok vannak ott kibontakozóba’.

Az erdőben aztán elő is kerültek a gazda ellopott disznói, mind ott csüngtek a fákon lábuknál fogva felkötve. A közeli ösvényen János kóborgott fel-alá.

– Te, János! – kiáltott Jocó. – Hát a disznóim mit keresnek a fán?

– Azok fölmásztak, oszt odakötözték magukat, mert almák akartak lönni.

– De hát nem teröm alma a bükkfán.

– Akkor biztos csoda történt.

– Oszt mond, János! – mordult fel a gazda. – Mit keres az a sok madzag mög az a bicska a kezedbe’?

– Hát... – csuklott el a szava. – Ezt nem értöm, miként került ide.

A felbőszült parasztgazda nem is nagyon hagyott neki időt a megértéshez, magához vett egy jókora fadarabot, és János csépelésére szánta el magát. Csak az erdőbe érkezett férfitársadalomnak köszönhette, hogy nem ott ért csúfos véget a disznófák alatt, mert biz öten is alig tudták róla lefejteti Jocót. Oszt nem volt mit tenni, össze is dugták a fejüket a falu bölcselői, hogy valami módszerrel meggátolják János a csodatevésben, mert biz a férfi önszántából nem hagy fel vele.

Az ötlet Szivacs atya fejéből pattant ki.

– Te, János! – lépett mellé a pap. – Én most már elhiszöm, hogy csodákra vagy képes. Ki is nevezlek templomi csodatévőnek, ha elfogadod.

– Elfogadom.

– Akkor mától a templomban fogsz lakni. Mindön misén jelen köll lönnöd, naponta kétszöri gyónást szükségös végrehajtanod, és még kántor uram énekkórusához is csatlakoznod köll. No mög persze szent embör létödre többé nem möhetsz a kocsmába. Életöd végéig Isten segedelmével fogsz csodákat tönni a falu tájékán. Ha mög egyszer möggodolod magad és úgy döntesz, hogy nem kívánsz többé csodatévő lönni, akkor csodalevévő vízzel locsollak mög, oszt hazamöhetsz.

– Én már a möggondolás útján poroszkálok, atyám. Locsoljon csak mög bátorsággal telve.

Bujáki Tihamér ekkor érkezett közébünk, mivel két napja eltörte a lábát, még mankóval is nehezére esik a közlekedés. Kezet fogott Jánossal, oszt a többiek mellé szegődött.

Szivacs atya meglocsolta János.

– Levöttem a csodát, Jancsi, most már megint hétköznapi embör vagy.

Amikor Csabaki Dezső egy flaska borral lépett elő, csoda történt. Bujáki elhajította a mankóit, oszt megiramodott a kocsmáros felé, de úgy, hogy a szele majdnem magával ragadott mindenkit.

– Csoda történt! – kiáltott Börje Jocó. – János, möggyógyítottad a Bujákit! Engömet is gyógyítsál mög, két napja fosok vödörszámra, oszt nem bírom útját állni a felszaporodott salakanyagnak.

– Én már nem vagyok csodatevő. Az atya az imént lo-csolt mög.

– Engöm is gyógyítsál mög, János – lépett oda Rámsáki Rozi. – Tegnap óta olyanokat fíngok, hogy a huzatja leborogat mindönt a telázsiban.

Alig telt egy néhány perc, a falu apraja-nagyja mind ott tülekedett János körül nyavalyájuk orvoslásának érdekében. A derék legény meg – mivel már nem volt képes a csodatevésre – megiramodott, oszt menekülő állapotba kényszerülve próbálta magát távol tartani a gyógyítástól. A három napig tartó futkosás után biz közhírré is tette, hogy minden kibontakozó lehetőséget a csodatevésre visszautasít, még akkor is, ha emiatt nézeteltérésbe kerül a mindenhatóval. És ez így van jól.